

Червенка.

I.

Свѣтъль лѣтенъ день. Слънцето се спрѣло на
небето и сипе горещи си лъчи. По полето работа,
викъ, пѣсни, а по широкия пращенъ пѣтъ вървятъ
братче и сестрица — Черню и Червенка.

Слънцето трепти, прѣжуря — потъ отъ чело се
лѣе. Черню ожедиѣ и дума на сестра си:

— Сестрице, Червенке, жадно ми е, искамъ малко
водица, устата си да наквася.

— Потрай, братко, потрай още малко; **ще** стиг-
немъ до кладенеца и **ще** се напиешъ.

И пакъ вървятъ.

А слънцето високо,
Кладенецътъ далеко;
Слънцето все грѣе,
Потъ отъ чело се лѣе.
Поглежъ, конско копитце
Пълно съ водица.

— Сестрице, Червенке, да пийна малко водица,
езика си да наквася!

— Потрай, братко; не пий отъ копито, на **конце**
ще станешъ.

Черню си въздъхналъ и все вървятъ.

А слънцето високо,
Кладенецътъ далеко;
Слънцето все грѣе,
Потъ отъ чело се лѣе.
Поглежъ кравешко копито
Съ вода цѣло покрито.

— Сестрице, Червенке, да пийна малко **водица!**